

Załącznik do uchwały nr 1641/17
Zarządu Województwa
Zachodniopomorskiego
z dnia 17 października 2017 r.

M.G.
M. G. S. M.G.
ul. M.K.
G.

WWRPO.VIII.3162.49.2016.AM

DECYZJA
Nr WWRPO/29/W/2017

podjęta w dniu 17 października 2017 r. przez Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego
w osobach:

Olgiert Geblewicz - Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego,
Jarosław Rzepa - Wicemarszałek Województwa Zachodniopomorskiego,
Tomasz Sobieraj - Wicemarszałek Województwa Zachodniopomorskiego,
Anna Mieczkowska - Członek Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego,
Ryszard Mićko - Członek Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego.

Na podstawie art. 104 i art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 t.j.), art. 25 pkt 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2017 r. poz. 1376 t.j. ze zm.), art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. b) w zw. z art. 60 pkt 6 i art. 61 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1870 t.j. ze zm.), art. 41 ust. 2 pkt 4 i art. 46 ust. 2a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 486 t.j. ze zm.)

po rozpatrzeniu wniosku Beneficjenta – M. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą M. G. S. M.G. z siedzibą w G. . przy ul. M. K.– o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją administracyjną Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/12/W/2017 z dnia 19 kwietnia 2017 r. odmawiającą udzielenia ulgi w postaci umorzenia 90 % należności głównej wraz z całością odsetek wynikających z decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/37/W/2016 z dnia 27 września 2016 r. zobowiązującej Beneficjenta do zwrotu środków otrzymanych w ramach umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.03-32-088/12-00 z dnia 26 czerwca 2014 r. na realizację projektu pn. „Inwestycja w technologię cięcia i zarządzania parkiem maszynowym drogą innowacyjnego rozwoju M. G. S. M.G.”

- utrzymuje się w całości w mocy decyzję administracyjną Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/12/W/2017 z dnia 19 kwietnia 2017 r.

Uzasadnienie

M. G. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą M. G. S. Maciej Grygier z siedzibą w Goleniowie 72-100 przy ul. M. K. . (zwany dalej Beneficjentem lub M. G. S.) w dniu 26 czerwca 2014 r. zawarł z Województwem Zachodniopomorskim reprezentowanym przez Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego, jako Instytucją Zarządzającą Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007 – 2013 (zwana dalej IZ RPO WZ) umowę o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.03-32-088/12-00 (zwana dalej Umową) na realizację projektu pn. „Inwestycja w technologię cięcia i zarządzania parkiem maszynowym drogą innowacyjnego rozwoju M. G. S. M. G.” Oś priorytetowa 1 „Gospodarka – Innowacje - Technologie” Działanie 1.1 „Wzrost konkurencyjności przedsiębiorstw poprzez innowacyjne inwestycje” (zwanym dalej Projektem). Pomędzy M. G. S. a IZ RPO WZ zawarto dodatkowo dwa aneksy do Umowy, tj. nr UDA-RPZP.01.01.03-32-088/12-01 z dnia 26 czerwca 2014 r., nr UDA-RPZP.01.01.03-32-088/12-02 z dnia 25 stycznia 2016 r.

Zgodnie z postanowieniami Umowy IZ RPO WZ zobowiązała się do dofinansowania części wydatków kwalifikowalnych poniesionych na realizację Projektu na podstawie poprawnego wniosku o płatność. Beneficjent natomiast zobowiązał się do realizacji Projektu w oparciu o wniosek o dofinansowanie, z należytą starannością, rzetelnie, racjonalnie i oszczędnie, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i procedurami w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007 – 2013 (zwanym dalej RPO WZ) oraz w sposób, który zapewni prawidłową i terminową realizację Projektu, a także osiągnięcie celów zakładanych we wniosku o dofinansowanie (§ 4 ust. 4 Umowy).

Na podstawie art. 26 ust. 1 pkt 14 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2016 r. poz. 383 t. j. ze zm., zwanej dalej uzppr) oraz § 13 Umowy w dniu 26 czerwca 2014 r. IZ RPO WZ przeprowadziła kontrolę planową realizacji Projektu. W wyniku dokonanych czynności kontrolnych stwierdzono, iż środki finansowe poniesione na jego realizację w łącznej wysokości 250 000,00 zł nie mogą uzyskać przymiotu kwalifikowalności, ze względu na fakt wydatkowania ich niezgodnie z § 11 Umowy. Przywołana niezgodność przejawiała się w braku wystarczającej ilości pisemnych ofert przedsiębiorstw konkurencyjnych, tj. co najmniej trzech, przed rozstrzygnięciem postępowania związanego z zakupem sprzętu oraz oprogramowania. Dodatkowo IZ RPO WZ ustaliła, że M. G. S. nie osiągnął zakładanych we wniosku dofinansowanie wskaźników rezultatu w postaci utworzenia dwóch nowych etatów.

W wyniku powyższego, IZ RPO WZ pismem z dnia 25 kwietnia 2016 r. wezwała Beneficjenta do zwrotu środków w wysokości 105 000,00 zł wraz z odsetkami określonymi jak dla zaległości podatkowych. Jednocześnie poinformowano wymienionego, iż na podstawie § 5 ust. 14 Umowy przysługująca mu na podstawie wniosku nr WNP-RPZP.01.01.03-32-088/12-02/K04 płatność końcowa została pomniejszona o kwotę 45 000,00 zł, stanowiącą część udziału dofinansowania w kwocie wydatków uznanych za niekwalifikowalne.

Z uwagi na bezskuteczny upływ terminu wskazanego w wezwaniu, w dniu 12 maja 2016 r. wszczęto wobec M. G. S. postępowanie administracyjne w przedmiocie zwrotu środków otrzymanych na podstawie Umowy w związku z wykorzystaniem ich z naruszeniem procedur obowiązujących w ramach RPO WZ.

W jego wyniku, po wszechstronnym przeanalizowaniu sprawy, Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego decyzją administracyjną nr WWRPO/37/W/2016 z dnia 27 września 2016 r. zobowiązał Beneficjenta do zwrotu środków otrzymanych w ramach Umowy w wysokości 105 000,00 zł wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych. Wymieniony nie skorzystał z uprawnienia do złożenia środka odwoławczego w postaci wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Wobec braku zwrotu środków w wyznaczonym w przywołanej wyżej decyzji administracyjnej terminie, IZ RPO WZ upomnieniem z dnia 3 listopada 2016 r. nr UP RPOWZ/13/2016 wezwała M. G. S. do wykonania nałożonego na niego obowiązku ze wskazaniem, iż w przeciwnym wypadku sprawa zostanie skierowana na drogę postępowania egzekucyjnego.

Pismem z dnia 22 czerwca 2016 r. (data wpływu do Kancelarii Ogólnej Urzędu Marszałkowskiego Województwa Zachodniopomorskiego w dniu 8 listopada 2016 r.), następnie doprecyzowanym

pismem z dnia 21 listopada 2016 r., Beneficjent złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją administracyjną nr WWRPO/37/W/2016 z dnia 27 września 2016 r. Jednocześnie wymieniony w przywołanym już piśmie z dnia 21 listopada 2016 r. wniósł o udzielenie ulgi. Uszczegóławiając powyższy wniosek Beneficjent pismem z dnia 8 grudnia 2016 r. wniósł o umorzenie 90 % należności głównej oraz całości odsetek wskazanych w ww. orzeczeniu administracyjnym.

Uzasadniając wniosek o udzielenie ulgi wymieniony wskazał, iż nie posiada żadnego majątku, albowiem został on zlicytowany w ramach prowadzonych przeciwko niemu postępowań egzekucyjnych, a wszystkie jego rachunki bankowe zostały zajęte przez komorników sądowych oraz organy egzekucji komorniczej. Dodatkowo Beneficjent nadmienił, iż w związku z realizacją zamówienia publicznego na rzecz podmiotu trzeciego zaciągnął kredyt obrotowy, jak również doposażył park maszynowy, jednakże przesunięcie terminu płatności należnego mu wynagrodzenia doprowadziło do powstania zaległości pieniężnych wobec dostawców. W wyniku powyższego, wierzyciele M. G. S. rozpoczęli procedurę dochodzenia swoich należności w trybie sądowo – administracyjnym, a następnie egzekucyjnym. Na zakończenie Beneficjent podniósł, iż na dzień składania wniosku o udzielenie ulgi, wszelkie bieżące przychody przeznaczone są na spłatę istniejącego zadłużenia oraz powstałych zobowiązań podatkowych jak również na wynagrodzenia dla pracowników zatrudnionych w związku z realizacją Umowy. Wymieniony wskazał ponadto, iż nie posiada dostatecznych środków pieniężnych, aby zainicjować postępowanie upadłościowe.

W trakcie analizy złożonych wniosków, tj. wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy oraz wniosku o udzielenie ulgi IZ RPO WZ pismem z dnia 21 grudnia 2016 r. skierowała do właściwego miejscowo urzędu skarbowego wniosek o wszczęcie wobec Beneficjenta postępowania egzekucyjnego.

Jednocześnie, IZ RPO WZ również pismem z dnia 21 grudnia 2016 r. zwróciła się do wymienionego z prośbą o uzupełnienie wniosku o udzielenie ulgi o dokumenty niezbędne do jego rozpatrzenia.

W odpowiedzi na powyższe M. G. S. pismem z dnia 29 grudnia 2016 r. przesłał stosowne dokumenty w tym księgę przychodów i rozchodów za lata 2014 – 2016 potwierdzającą jego kondycję finansową.

IZ RPO WZ postanowieniem z dnia 4 stycznia 2017 r. po rozpatrzeniu wniosku Beneficjenta z dnia 22 czerwca 2016 r. o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją administracyjną nr WWRPO/37/W/2016 z dnia 27 września 2016 r. stwierdziła uchybienie terminu do jego wniesienia.

Następnie, po dokonaniu całościowej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w tym wniosku o udzielenie ulgi wraz z uzasadnieniem, Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego w dniu 19 kwietnia 2017 r. podjął decyzję administracyjną nr WWRPO/12/W/2017 odmawiającą udzielenia ulgi w postaci umorzenia 90 % należności głównej oraz całości odsetek, wynikających z decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/37/W/2016 z dnia 27 września 2016 r. zobowiązującej Beneficjenta do zwrotu środków otrzymanych w ramach Umowy na realizację Projektu.

M. G. S. pismem z dnia 4 maja 2017 r., korzystając z uprawnienia wynikającego z art. 61 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1870 t.j. ze zm., zwana dalej ufp) wniósł o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 19 kwietnia 2017 r.

Beneficjent we wskazanym wyżej wniosku przytoczył tożsame okoliczności faktyczne i prawne, które stanowiły podstawę uzasadnienia wniosku o udzielenie ulgi z dnia 21 listopada 2016 r., zawarte w jego piśmie uzupełniającym z dnia 8 grudnia 2016 r., nie formułując przy tym żadnych zarzutów dotyczących kwestionowanego orzeczenia administracyjnego. Odnośnie kwestii prawnych wymieniony przywołał art. 67 a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. 2017 r. poz. 201 t.j. ze zm., zwana dalej op) zgodnie z którym organ, działając na wniosek, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności podatku lub rozłożyć zapłatę podatku na raty;
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki od nieuregulowanych w terminie zaliczek na podatek;
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Z uwagi na powyższe Beneficjent wskazał na wystąpienie w niniejszej sprawie ważnego interesu podatnika wnosząc tym samym o umorzenie 80 % należności głównej wraz z odsetkami w całości.

Ze względu na konieczność przeanalizowania całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie IZ RPO WZ postanowieniem z dnia 8 czerwca 2017 r. poinformowała wymienionego o przedłużeniu postępowania w przedmiocie ponownego rozpoznania sprawy do dnia 11 lipca 2017 r. Następnie, postanowieniami z dnia 6 lipca 2017 r. oraz dnia 27 lipca

2017 r. przywołany organ administracji ponownie przedłużył omawiane postępowanie z uwagi na trwającą analizę materiału dowodowego. Pismem z dnia 8 września 2017 r. IZ RPO WZ poinformowała Beneficjenta o zamiarze zakończenia postępowania w przedmiotowej sprawie jak również pouczyła o prawach zawartych w art. 10 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 t.j., zwana dalej kpa). Mając na uwadze konieczność zapewnienia wymienionemu możliwości zapoznania się z aktami i umożliwienie wypowiedzenia się co do zebranych materiałów, a także zgłoszonych żądań oraz spełnienia wymogów formalnych określonych w kpa, IZ RPO WZ wydużyła postępowanie administracyjne do dnia 11 października 2017 r.

W związku ze skorzystaniem przez Beneficjenta z prawa do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, IZ RPO WZ przeprowadziła postępowanie wyjaśniające, obejmujące całościową ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jak również pełną analizę stanu faktycznego i prawnego, co pozwoliło na odniesienie się do przedmiotowego wniosku jak poniżej.

Na wstępie wskazać należy, iż kwestię ulg w spłacie zobowiązań z tytułu zwrotu środków w ramach programów finansowanych z udziałem środków europejskich regulują przepisy ufp. Regulacje prawne wskazanej ustawy dają IZ RPO WZ możliwość umarzania w całości albo w części, odraczenia terminu spłaty lub rozkładania na raty niepodatkowych należności budżetowych o charakterze publicznoprawnym (art. 64 ust. 1 pkt 2 ufp).

Przez pojęcie niepodatkowych należności budżetowych o charakterze publicznoprawnym należy rozumieć takie należności, które nie są podatkami i opłatami, a stanowią dochód budżetu państwa lub budżetu jednostki samorządu terytorialnego, wynikające ze stosunków publicznoprawnych. Ich podstawą są przepisy prawa powszechnie obowiązującego, a cechą charakterystyczną podporządkowanie, w granicach wyznaczonych prawem objętych nimi jednostek, organom wyposażonym we władztwo publiczne. Zgodnie z art. 60 pkt 6 ufp do powyżej zdefiniowanych należności budżetowych należą m.in. należności z tytułu zwrotu środków przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich oraz inne należności związane z realizacją projektów finansowanych z udziałem tych środków, a także odsetki od tych środków i od tych należności.

Na podstawie art. 64 ust. 2 ufp właściwy organ, na wniosek zobowiązanego prowadzącego działalność gospodarczą, może udzielać ulg w spłacie zobowiązań z tytułu należności, o których mowa w art. 60 pkt 6 ufp, które:

- nie stanowią pomocy publicznej;
- stanowią pomoc de minimis albo pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie – w zakresie i na zasadach określonych w bezpośrednio obowiązujących aktach prawa Unii Europejskiej dotyczących pomocy w ramach zasady de minimis;
- stanowią pomoc publiczną mającą na celu m.in. naprawienie szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami nadzwyczajnymi bądź też mającą na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce.

Ze względu na fakt, iż ustawą z dnia 10 lutego 2017 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 659), zmieniono niektóre zapisy ufp, które weszły w życie z dniem 28 kwietnia 2017 r., nie aktualnym stało się twierdzenie, obowiązujące jeszcze przy wydaniu zaskarżonej przez Beneficjenta decyzji administracyjnej z dnia 19 kwietnia 2017 r., iż przywołany wyżej akt normatywny nie zawiera przesłanek udzielania ulg konsekwencją czego było odpowiednie stosowanie działu III op, w tym cytowanego już wyżej art. 67a § 1 op.

Obecnie obowiązującym w tym zakresie jest znowelizowany art. 64 ust. 1 pkt 2 ufp, zgodnie z którym należności, o których mowa w art. 60 ufp a więc również należności z tytułu zwrotu środków przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich (art. 60 pkt 6 ufp), właściwy organ może na wniosek zobowiązanego:

- a) umarzać w całości – w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem zobowiązanego lub interesem publicznym,
- b) umarzać w części, odraczać terminy spłaty całości albo części należności lub rozkładać na raty płatność całości albo części należności – w przypadkach uzasadnionych względami społecznymi lub gospodarczymi, w szczególności możliwościami płatniczymi zobowiązanego.

Z uwagi na przytoczoną wyżej regulację prawną stwierdzić należy, iż jedynie w przypadku złożenia wniosku o umorzenie całości należności aktualnymi pozostaną przesłanki zawarte art. 67a § 1 op, tj. ważny interes zobowiązanego lub interes publiczny, gdyż są one tożsame z przesłankami zawartymi w znowelizowanym art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. a) ufp. Jednakże w przedmiotowej sprawie, gdzie Beneficjent wnioskuje o umorzenie części należności, koniecznym będzie zbadanie przez IZ RPO WZ

istnienia nowo brzmiących przesłanek, tj. względów społecznych lub gospodarczych w tym w szczególności możliwości płatniczych zobowiązanego.

I tak, podkreślenia wymaga, iż decyzja wydana na podstawie art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. b) ufp, tak jak i ta wydawana na podstawie art. 67a § 1 op, ma charakter uznaniowy, co wynika jak podkreślił Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 16 stycznia 2014 r. (sygn. akt III SA/Po 748/13) z użytego przez ustawodawcę sformułowania "organ może". Przywołany wyżej sąd administracyjny zaznaczył, na co wielokrotnie wskazywano w orzecnictwie sądowym, że pozostawienie organowi swobody wyboru określonego rozwiązania ma miejsce dopiero w przypadku stwierdzenia, że w sprawie występuje któraś z przesłanek obecnie unormowanych w art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. b) ufp, tj. względy społeczne lub gospodarcze w tym w szczególności możliwości płatnicze zobowiązanego. Dopiero wówczas organ administracji w sposób uznaniowy rozstrzyga, czy przyznać ulgę w spłacie zobowiązania, czy też, mimo istnienia przywołanych przesłanek, odmówić udzielenia takiej ulgi. Ponadto, pomimo, iż instytucja udzielenia ulgi w spłacie niepodatkowych należności budżetowych o charakterze publicznoprawnym przewidziana aktualnie w ufp opiera się na tzw. uznaniu administracyjnym, to nie oznacza to jednak, że ustawodawca pozostawił organom zupełną swobodę w jej stosowaniu. Wskazany przepis prawny pozostawia wprawdzie do uznania przez organ administracji istnienie lub nieistnienie w konkretnej sprawie szczególnych okoliczności przemawiających za udzieleniem ulgi, lecz rozstrzygnięcie w jej przedmiocie musi zawierać uzasadnienie stanowiska organu. Stanowisko to musi być oparte na zebranych i należycie ocenionym materiale dowodowym (tak, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu, w wyroku z dnia 7 lutego 2013 r.; sygn. akt I SA/Po 826/12). Nadmienić należy także, iż decyzja w zakresie ulgi w spłacie przywołanych wyżej należności jest instytucją szczególną w systemie prawnym i taki też charakter winny mieć okoliczności uzasadniające pozytywne załatwienie sprawy. Ponadto zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 22 stycznia 2013 r. (sygn. akt III SA/Kr 437/12), uznanie administracyjne charakteryzuje się tym, że organ administracji publicznej ma możliwość wyboru pozytywnego lub negatywnego dla strony rozstrzygnięcia. Rozstrzygnięcie to nie może mieć jednak charakteru dowolnego, lecz musi być wynikiem wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, wszechstronnego zebrania oraz rozpatrzenia w sposób wyczerpujący materiału dowodowego, zaś decyzja winna spełniać wymogi wskazane w art. 107 § 1 i § 3 kpa. Niewątpliwie jednak organ administracji, w pierwszej kolejności, musi stwierdzić, czy w konkretnym przypadku w ogóle zaistniały względy społeczne lub gospodarcze w tym w szczególności możliwości płatnicze Beneficjenta.

Zawarte w art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. b) ufp sformułowania względy społeczne i względy gospodarcze nie mają stałego zakresu treści. Są to swoiste klauzule generalne, odsyłające do ocen pozaprawnych. Powyższe sprawia, iż przywołane wyżej nieostre pojęcia nie dają podstaw do przyjęcia, iż istnieje ściśle określony katalog przesłanek, okoliczności, zdarzeń, czy też powodów, którymi należy się kierować przy rozstrzyganiu spraw na podstawie tej regulacji prawnej. Organ administracji winien zatem wyważyć interesy zobowiązanego w szerszym kontekście, dokonując wszechstronnego i wnikliwego rozważenia całokształtu okoliczności sprawy, w celu dokonania oceny czy zachodzi rzeczywista potrzeba udzielenia ulgi. Przy czym subiektywnego przekonania zobowiązanego o potrzebie udzielenia ulgi nie można utożsamiać z uzasadnieniem do jej udzielenia. Przeciwnie winny zaistnieć nadzwyczajne okoliczności uniemożliwiające zobowiązanemu uregulowanie należności, powodujące szeroko rozumiane niekorzystne skutki w wymiarze społecznym czy gospodarczym, np. konieczność poniesienia z budżetu państwa wydatków w związku z potrzebą zapewnienia zasiłków dla bezrobotnych czy na pomoc społeczną. Chodzi o to, by wskutek dochodzenia należności państwo nie poniosło w efekcie kosztów większych niż w wypadku zaniechania korzystania z tego uprawnienia.

Wskazać należy ponadto, iż postępowanie w sprawie udzielenia ulgi wszczęte zostało w wyniku wniosku złożonego przez Beneficjenta, zatem winien być on należycie uzasadniony i to w interesie wymienionego leży podanie do wiadomości organu administracji wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a także dopilnowanie ich utrwalenia w dokumentach. Niemniej jednak stwierdzić należy, iż brak jest jednoznacznych regulacji ustawowych w sprawie elementów z jakich powinien składać się wniosek o udzielenie ulgi. Należy zatem przyjąć, iż wnioskodawca w złożonym wniosku winien przedstawić co najmniej podstawowe elementy wymagane w podaniu, tj. wskazanie osoby, od której pochodzi, jej adres i żądanie oraz czynić zadość innym wymaganiom ustalonym w przepisach szczególnych (art. 63 kpa). Ponadto poza treścią żądania wnioskodawca zobowiązany jest przywołać, okoliczności, które jego zdaniem uzasadniają udzielenie przedmiotowej ulgi. IZ RPO WZ dokonała zatem zbadania czy mamy do czynienia z przypadkiem uzasadnionym względami społecznymi lub gospodarczymi, w szczególności możliwościami płatniczymi zobowiązanego (art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. b) ufp), odnosząc okoliczności przedmiotowej sprawy do rodzaju ulgi, o którą wniósł M. G. S..

Tym samym IZ RPO WZ w pierwszej kolejności przeanalizowała sytuację ekonomiczną Beneficjenta, a także uwzględniła jej przyczyny. Zestawienie bowiem tych dwóch elementów wraz z wysokością należności do spłaty, pozwala na ocenę sytuacji wymienionego w szerszym kontekście, co jest niezbędne dla stwierdzenia czy udzielenie ulgi można uznać za zasadne. Na podstawie przedłożonej przez M. G. S. w postępowaniu pierwszoinstancyjnym dokumentacji, obrazującej sytuację finansową wymienionego w latach 2014-2016 oraz złożonych wyjaśnień, IZ RPO WZ dokonała analizy jego sytuacji ekonomicznej. I tak, przywołany organ administracji ustalił, że:

- 1) w roku 2014 Beneficjent osiągnął przychód na poziomie zł, a dochód w wysokości zł,
- 2) w roku 2015 Beneficjent osiągnął przychód na poziomie zł, a dochód w wysokości zł,
- 3) w roku 2016 Beneficjent osiągnął przychód na poziomie 73 700,00 zł, a stratę w wysokości – zł.

Z postanowienia właściwego miejscowo komornika sądowego z dnia 2 marca 2016 r. wynika z kolei, iż na dzień jego wydania egzekwowana należność wynosi łącznie zł z czego zł stanowi należność główną, zł odsetki, a zł to koszty procesowe.

Powyższe dane finansowe M. G. S. wskazują, iż w latach 2014 – 2016 wymieniony uzyskał dochód w wysokości zł. W tym miejscu zaznaczyć należy, co uczyniono również w decyzji administracyjnej z dnia 19 kwietnia 2017 r., iż IZ RPO WZ nie wzięła pod uwagę oświadczenia Beneficjenta zawartego w jego piśmie z dnia 29 grudnia 2016 r., w którym poinformował, iż przychód uzyskany w 2015 r. należy pomniejszyć o kwotę zł bowiem ze względu na opóźnienie dostawy zamówienia nie otrzymał wskazanej zapłaty. Powodem pominięcia powyższej kwestii jest fakt, iż wymieniony nie przedstawił żadnej dokumentacji potwierdzającej przywołaną okoliczność, a taki wymóg jak wskazywano już wcześniej leżał po jego stronie. Inicjatywa dowodowa spoczywa bowiem na Beneficjencie i to on winien podać do wiadomości organu administracji wszystkie istotne okoliczności sprawy, w tym dopilnować utrwalenia ich w stosownych dokumentach. Znamienne, iż wymieniony nie odniósł się do powyższego również we wniosku o ponowne rozpatrzenia sprawy z dnia 4 maja 2017 r.

W tym miejscu należy ponadto raz jeszcze przywołać cytowany już w rozstrzygnięciu pierwszoinstancyjnym wyrok WSA w Krakowie z dnia 18 listopada 2015 r. (sygn. akt I SA/Kr 1457/15), w którym stwierdzono, że wszystkie decyzje podejmowane w ramach prowadzonej działalności gospodarczej obciążają przedsiębiorcę, a negatywne skutki z nich wynikające nie mogą być przerzucane na Skarb Państwa, a w konsekwencji na innych podatników terminowo i rzetelnie regulujących swoje zobowiązania publiczno – prawne. Tym samym stwierdzić należy, że ryzyko gospodarcze związane z prowadzeniem działalności gospodarczej ponosi wyłącznie podmiot ją prowadzący, a osoba podejmująca wskazane ryzyko winna być świadoma wszystkich wynikających z tego faktu zagrożeń. Co więcej, korzystanie z dofinansowania na realizację Projektu w ramach RPO WZ powinno być zawsze poprzedzone wnikliwą weryfikacją pod kątem własnych zasobów finansowych, tak żeby zapewnić właściwą obsługę merytoryczną zaplanowanego przedsięwzięcia. Przedsiębiorca musi zatem mieć na uwadze, iż ewentualne niepowodzenia w realizowaniu danej inwestycji, nie mogą skutkować obowiązkiem udzielenia ulgi w spłacie należności. Każdy bowiem podmiot powinien podejmować decyzje w sposób przemyślany oraz zważać na wysokość dochodów, istniejące obciążenia oraz zabezpieczać środki finansowe na wyznaczony cel. Innymi słowy, decyzja o rozpoczęciu inwestycji jest ryzykiem, które w opinii IZ RPO WZ winno być przez M. G. S. skalkulowane w podejmowane przez niego działania. Obowiązek zwrotu przez Beneficjenta środków wykorzystanych z naruszeniem procedur wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych wynika bezpośrednio z art. 207 ust. 1 upf. Wymieniony podpisując Umowę zobowiązał się do stosowania jej zapisów, w tym także zapisów obowiązującego prawa, wytycznych i procedur w ramach RPO WZ. Regulacja zawarta w § 8 Umowy określa procedurę odzyskiwania przez IZ RPO WZ środków nieprawidłowo wykorzystanych. Beneficjent zatem miał świadomość konsekwencji finansowych związanych z realizacją Projektu niezgodnie z procedurami.

IZ RPO WZ dokonała również analizy wystąpienia w przedmiotowej sprawie wpływu nieudzielenia ulgi w spłacie zobowiązania nałożonego decyzją administracyjną z dnia 27 września 2016 r. na społeczeństwo (względy społeczne) czyniąc to poprzez określenie czy, a jeżeli tak to w jakiej wysokości, nieudzielenie ulgi spowoduje ujemne konsekwencje dla budżetu państwa lub jednostek samorządu terytorialnego. I tak, stwierdzić należy iż z przedłożonej przez M.G. S. listy płac za listopad 2016 r. wynika, iż wymieniony zatrudnia dziewięć osób ponosząc z tego tytułu koszty w postaci wynagrodzenia, jednakże brak jest dokumentacji potwierdzającej, iż stan ten utrzymywał się przez cały rok 2016. Ponadto wymieniony nie wskazał, iż brak pozytywnego rozpatrzenia jego wniosku

przez IZ RPO WZ doprowadzi do zredukowania zatrudnienia, a co za tym idzie powstania w dalszej perspektywie obowiązku wypłacania na rzecz zwolnionych pracowników świadczeń z pomocy społecznej czy zasiłku dla osób bezrobotnych. Należy również podnieść, iż uwzględnienie wniosku Beneficjenta o udzielenie ulgi w postaci umorzenia części należności głównej wraz z całością odsetek doprowadziłoby do obciążenia wymienionym zobowiązaniem budżetu Województwa Zachodniopomorskiego, do którego zadań, zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 486 t.j. ze zm.) należy m.in. edukacja publiczna (w tym szkolnictwo wyższe), promocja i ochrony zdrowia, kultura oraz ochrona zabytków i opieka nad zabytkami, pomoc społeczna, wspieranie rodziny i systemu pieczy zastępczej, polityki prorodzinnej. Tym samym stwierdzić należy, iż w przedmiotowej sprawie, ze względu na charakter i wagę zadań wykonywanych przez Województwo Zachodniopomorskie dochodzenie przez IZ RPO WZ należności przysługującej jej na podstawie art. 207 ust. 1 ufp jest korzystniejsze z punktu widzenia omawianych względów społecznych.

Podsumowując analizę wystąpienia przesłanek uzasadniających udzielenie ulgi w spłacie w postaci umorzenia 90 % należności głównej oraz całości odsetek, mając na uwadze powołane orzecznictwo oraz informacje zebrane w przedmiotowej sprawie, IZ RPO WZ ustaliła, że w badanym stanie faktycznym nie zaistniała żadna z przesłanek wskazanych w art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. b) ufp, uzasadniających zastosowanie ulgi w spłacie.

Z uwagi na powyższe należy w tym miejscu nadmienić, iż organ administracji jest związany treścią wniosku w tym sensie, że nie może zastosować innej ulgi niż ta, o którą prosi wnioskodawca. Jeżeli zatem wymieniony wnosi o rozłożenie na raty, przywołany organ nie może zastosować odroczenia terminu płatności zobowiązania czy też – chociaż jest to rozwiązanie korzystniejsze dla wnioskodawcy – umorzyć zaległości wynikającej z nałożonego obowiązku. Podobnie rzecz ma się w sytuacji, gdy z wniosku osoby ubiegającej się o udzielenie ulgi wynika, że chce on umorzenia zaległości w części – organ administracji nie może wyjść poza granice wniosku i umorzyć zaległości w całości (tak, Etel Leonard (red.), Ordynacja podatkowa. Komentarz. wyd. WKP 2017). Tym samym, zważywszy na fakt, iż Beneficjent wnosił początkowo o umorzenie 90 % należności głównej wraz z odsetkami w całości, a następnie, tj. we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 4 maja 2017 r. zmienił zakres przedmiotowy swojego żądania wnosząc o umorzenie 80 % należności głównej wraz z odsetkami w całości, IZ RPO WZ nie znajduje podstaw do udzielenia ulgi w postaci umorzenia w części należności głównej oraz całości odsetek wynikających z decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/37/W/2016 z dnia 27 września 2016 r., zobowiązującej Beneficjenta do zwrotu środków otrzymanych w ramach Umowy.

Uzasadniając negatywne rozpatrzenie przez IZ RPO WZ wniosku Beneficjenta o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 4 maja 2017 r., podkreślenia wymaga, iż w badanym stanie faktycznym nie zaistniał uzasadniony przypadek podyktowany względami społecznymi lub gospodarczymi pozwalającymi na umorzenie części należności głównej wraz odsetkami w całości. Jak wskazuje NSA w cytowanym już w orzeczeniu pierwszoinstancyjnym wyroku z dnia 7 marca 2014 r. (sygn. akt II GSK 2084/12), podejmowana na zasadzie art. 64 ust. 1 ufp decyzja o umorzeniu należności ma charakter uznaniowy. Co do zasady uznanie administracyjne oznacza możliwość wyboru przez organ, w określonym stanie prawnym i faktycznym, konsekwencji prawnej. Innymi słowy, decydując na zasadzie uznania administracyjnego, organ podejmuje rozstrzygnięcie w sposób nieskrępowany, a o ostatecznym wyborze jego sposobu powinny decydować przesłanki celowości i słuszności działania, które z kolei stanowią wypadkową wyważenia przez organ, z uwzględnieniem norm prawnych mających zastosowanie i znaczenie w danej sprawie, względów społecznych i gospodarczych. Mając na uwadze przywołane wyżej przesłanki na tle obowiązującego prawa wskazać należy, iż w niniejszej sprawie udzielenie ulgi w postaci umorzenia części należności głównej wraz z odsetkami byłoby sprzeczne z interesem społecznym rozumianym jako respektowanie wartości wspólnych dla całego społeczeństwa. Brak jest bowiem okoliczności faktycznych pozwalających stwierdzić, iż sytuacja M.G. S., w tym jego kondycja finansowa, ma charakter szczególny. Jak przyjmuje się w orzecznictwie sądowym, udzielenie ulgi w spłacie należności, to forma pomocy przyznanej przez państwo po to, by poprzez niestosowanie zasady egzekwowania należności nie doprowadzić do skutków niepożądanych z punktu widzenia tak społecznego, jak i indywidualnego, odnoszącego się do wnioskodawcy, a także osób zależnych od niego. Chodzi zatem o to, by wskutek dochodzenia zaległości państwo nie poniosło w efekcie kosztów większych niż w wypadku zaniechania korzystania z tego uprawnienia (tak, NSA w wyroku z dnia 3 lipca 2007 r., sygn. akt I FSK 1026/2006). Ustawowym obowiązkiem IZ RPO WZ określonym w art. 26 ust. 1 uzppr jak również w art. 60 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz. Urz. UE L 210 z dnia 31 lipca 2006 r. ze zm.),

jest należyte zarządzanie środkami pomocy publicznej Unii Europejskiej. Jak wskazał WSA w Olsztynie w wyroku z dnia 30 lipca 2015 r. (sygn. akt I SA/OI 293/15), przywołany wyżej obowiązek realizowany jest m.in. poprzez niezwłoczne odzyskiwanie kwot środków publicznych podlegających zwrotowi, a zaniechanie tego obowiązku stanowi oczywiste naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Reasumując powyższe stwierdzić należy, iż zawinione działanie Beneficjenta, tj. naruszenie procedur obowiązujących w ramach RPO WZ oraz podejmowane przez niego decyzje gospodarcze, nie stanowią podstawy do udzielenia ulgi w postaci umorzenia części należności głównej wraz z odsetkami orzeczonej decyzją administracyjną Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 27 września 2016 r. nr WWRPO/37/W/2016. W tym miejscu IZ RPO WZ raz jeszcze wskazuje, że Beneficjent podpisując Umowę zobowiązał się dobrowolnie do stosowania jej zapisów, w tym także pozostałych regulacji z niej wynikających w tym m.in. procedur stosowanych w ramach RPO WZ, a tym samym miał świadomość konsekwencji finansowych związanych z realizacją Projektu w przypadku stwierdzenia, że środki na niego przeznaczone wykorzystane były niezgodnie z procedurami.

Podsumowując wszystkie powyższe rozważania wskazać należy, iż po ponownym przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, IZ RPO WZ stwierdziła, że argumenty ujęte we wniosku Beneficjenta z dnia 4 maja 2017 r. nie wpłynęły na zmianę w zakresie poczynionych wcześniej ustaleń faktycznych, a w konsekwencji na stanowisko przywołanego organu administracji odnośnie braku możliwości udzielenia ulgi w postaci umorzenia części należności głównej wraz z odsetkami wynikającymi z decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/37/W/2016 z dnia 27 września 2016 r.

Wskazać należy, iż od decyzji wydanej na podstawie art. 61 ust. 4 ufp nie służy stronie odwołanie, lecz strona niezadowolona z decyzji może się zwrócić do IZ RPO WZ z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Organ rozpatrujący wniosek, jest zobowiązany do przeprowadzenia powtórnego postępowania w celu rozstrzygnięcia sprawy co do istoty, gdyż do wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań od decyzji. Zgodnie z art. 138 § 1 kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której: utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję, uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy, albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, bądź też umarza postępowanie odwoławcze.

Wobec powyższego, IZ RPO WZ na podstawie analizy całokształtu zebranego materiału dowodowego nie znalazła przesłanek do uwzględnienia wniosku Beneficjenta o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 4 maja 2017 r. w wyniku czego Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego orzeka jak w sentencji.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie, ul. Staromłyńska 10 w terminie 30 dni od daty jej doręczenia za pośrednictwem Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego.

Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego

